TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. spalio 1 d.*

Byloje C-141/08 P

dėl 2008 m. balandžio 3 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd, įsteigta Foshan (Kinija), atstovaujama advokato J.-F. Bellis ir baristerio G. Vallera,

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Europos Sąjungos Tarybai, atstovaujamai J.-P. Hix, padedamo baristerio E. McGovern, įgalioto solisitoriaus B. O'Connor,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: prancūzų.

Europos Bendrijų Komisijai, atstovaujamai H. van Vliet, T. Scharf ir K. Talabér-Ritz, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

Vale Mill (Rochdale) Ltd, įsteigtai Ročdeilyje (Jungtinė Karalystė),

Pirola SpA, įsteigtai Mapello (Italija),

Colombo New Scal SpA, įsteigtai Rovagnate (Italija),

atstovaujamoms *Rechtsanwälte* G. Berrisch ir G. Wolf,

Italijos Respublikai, atstovaujamai R. Adam, padedamo *avvocato dello Stato* W. Ferrante, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

pirmojoje instancijoje į bylą įstojusioms šalims,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai M. Ilešič (pranešėjas), A. Tizzano, A. Borg Barthet ir E. Levits,

generalinė advokatė E. Sharpston,
posėdžio sekretorė R. Şereş, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2009 m. kovo 25 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2009 m. gegužės 14 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo apeliaciniu skundu *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd.* prašo panaikinti 2008 m. sausio 29 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware prieš Tarybą* (T-206/07, Rink. p. II-1, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo šis teismas atmetė apeliantės pareikštą ieškinį dėl 2007 m. balandžio 23 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 452/2007, nustatančio galutinį antidempingo muitą ir laikinojo muito, nustatyto importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos ir Ukrainos kilmės lyginimo lentoms, galutinį surinkimą

(OL L 109, p. 12; toliau – ginčijamas reglamentas), panaikinimo tiek, kiek juo įvestas antidempingo muitas už apeliantės gaminamų lyginimo lentų importą.

Teisinis pagrindas

2 1995 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 384/96 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių (OL L 56, 1996, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 10 t., p. 45), iš dalies pakeisto 2007 m. gruodžio 21 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 2117/2005, (OL L 340, p. 17; toliau – pagrindinis reglamentas), 2 straipsnio 1–6 dalyse išdėstytos bendrosios taisyklės dėl sąnaudų, t. y. vadinamosios „normaliosios vertės“, apskaičiavimo metodo, skirtos nustatyti dempingo egzistavimą.

3 Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkte įtvirtinta specialioji šios normaliosios vertės apskaičiavimo taisyklė importuojant prekes iš ne rinkos ekonomikos valstybių.

4 Pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies b punktą normalioji vertė tam tikroms šalims, tarp jų – Kinijos Liaudies Respublikai, bus apskaičiuojama pagal bendrąsias taisykles, išdėstytas šio straipsnio 1–6 dalyse, jei remiantis vieno ar kelių gamintojų, kurių veikla turi būti tiriama, paduotais skundais įrodoma, kad minėtam gamintojui ar gamintojams taikomos rinkos ekonomikos sąlygos.

5 Kriterijai ir tvarka, skirti nustatyti, ar taip yra, išsamiai reglamentuoti pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkte. Pagal šią nuostatą:

„Pagal b punktą paduotas skundas turi būti išdėstomas raštu ir jame turi būti pateikta pakankamai įrodymų, jog gamintojas dirba rinkos ekonomikos sąlygomis, t. y.:

— <…>

— įmonės turi vieną aiškų svarbiausių apskaitos dokumentų, kurių nepriklausomas auditas buvo atliktas pagal tarptautinius apskaitos standartus ir kurie yra taikomi įvairiems tikslams, rinkinį,

<…>

Po specialių konsultacijų su Patariamuoju komitetu ir Bendrijos pramonei suteikus galimybę pareikšti pastabas, per tris mėnesius nuo tyrimo pradžios nustatoma, ar gamintojas atitinka minėtus kriterijus. Šis nustatytas statusas išlieka viso tyrimo metu.“

6 Pagrindinio reglamento 20 straipsnio „Informacijos atskleidimas“ 2 dalyje nustatyta, kad šalys gali reikalauti galutinai atskleisti faktus ir motyvus, kurių pagrindu ketinama

rekomenduoti pradėti taikyti galutines priemones. Remiantis šio straipsnio 4 ir 5 dalimis:

„4. Galutinai atskleidžiama informacija turi būti pateikta raštu. Tai turi būti padaryta <…> kuo skubiau, o paprastai ne vėliau kaip likus mėnesiui iki galutinio sprendimo priėmimo ar iki Komisijos pateikiamo pasiūlymo pagal 9 straipsnį imtis galutinių veiksmų. <…> Atskleidimas neturi pažeisti jokio vėlesnio sprendimo, kurį gali priimti Komisija ar Taryba, tačiau jeigu toks sprendimas grindžiamas bet kuriuo iš skirtingų faktų ar motyvų, šie atskleidžiami kuo skubiau.

5. Į pareiškimus, pateiktus po galutinio informacijos atskleidimo, atsižvelgiama tiktai tuomet, jei jie yra gaunami per Komisijos kiekvienu atveju atskirai pagal reikalo skubumą nustatytą laiką, kuris yra ne trumpesnis nei 10 dienų.“

Ginčo aplinkybės

7 Apeliantė – tai Foshan (Kinija) įsteigta bendrovė, gaminanti ir, be kita ko, į Europos Sąjungą eksportuojanti lyginimo lentas.

8 Bendrovėms *Vale Mill*(*Rochdale) Ltd*, *Pirola SpA* ir *Colombo New Scal SpA* (toliau – įstojusios į bylą šalys) pateikus skundą, 2006 m. vasario 4 d. Komisija paskelbė, kad pradeda antidempingo procedūrą, susijusią su lyginimo lentų iš Kinijos Liaudies Respublikos ir Ukrainos importu (OL C 29, 2006, p. 2).

9 2006 m. vasario 23 d. apeliantė, remdamasi pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies b punktu, pateikė prašymą jai taikyti rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statusą. 2006 m. birželio mėn. Komisija atliko patikrinimus apeliantės buveinėje bei su ja susijusios bendrovės buveinėje, skirtus nustatyti, ar galima apeliantei pripažinti šį statusą, ir apibrėžti nagrinėjamų produktų normaliąją vertę Kinijos rinkoje.

10 2006 m. rugpjūčio 11 d. laišku Komisija pranešė apeliantei, kad ši neatitinkanti pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto pirmos pastraipos antroje įtraukoje numatytų kriterijų ir kad dėl to jai negalima taikyti rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statuso. Iš tiesų, Komisijos nuomone, apeliantės apskaitos dokumentai ir audito ataskaita neatitiko Tarptautinių apskaitos standartų reikalavimų (International Accounting Standard; toliau – TAS). 2006 m. rugsėjo 15 d. laišku Komisija atsakė į apeliantės atsakyme pateiktas pastabas ir pranešė, kad nusprendė jai netaikyti rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statuso.

11 2006 m. spalio 30 d. Komisija priėmė Reglamentą (EB) Nr. 1620/2006, nustatantį laikinąjį antidempingo muitą Kinijos Liaudies Respublikos ir Ukrainos kilmės lyginimo lentų importui (OL L 300, p. 13; toliau – laikinasis reglamentas). Šiuo reglamentu patvirtintas sprendimas atmesti apeliantės prašymą pripažinti ją rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančia įmone ir jos gaminamoms lyginimo lentoms nustatytas laikinas 18,1 % importo muitas.

12 2006 m. gruodžio 1 d. ir 2007 m. sausio 19 d. apeliantė pateikė savo pastabas dėl laikinojo reglamento, įskaitant dėl rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statuso klausimo. 2007 m. sausio 19 d. per Komisijos būstinėje vykusį posėdį apeliantė pateikė pastabas žodžiu. Vėliau ji išsiuntė Komisijai oficialią 2004 m. ir 2005 m. mėnesinę Kinijos plieno gaminių importo statistiką.

13 2007 m. vasario 20 d. laišku Komisija pateikė apeliantei bendrosios galutinės informacijos dokumentą ir specialiosios galutinės informacijos dokumentą (toliau kartu – 2007 vasario 20 d. galutinės informacijos dokumentai). Pirmajame dokumente Komisija tvirtino, kad, atsižvelgiant į naujus duomenis ir paaiškinimus, jos prašymas yra įtikinamas ir pagrįstas, dėl to ji ketina apeliantei suteikti rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statusą ir todėl sumažinti galutinį dempingo skirtumą iki 0 %.

14 Iš tiesų Komisija nurodė, kad laikinųjų priemonių taikymo etapu nustatyti įmonės apskaitos praktikos trūkumai nepadarė didelės įtakos į apskaitą įtrauktiems finansiniams rezultatams ir kad dėl neišsamios apskaitos nekilo jokių sunkumų, susijusių su informacija apie pardavimą eksportui, nes Komisija jau buvo patvirtinusi šiuos duomenis, kai tikrino, ar jie patikimi; taip pat šie trūkumai neturėjo lemiamos reikšmės vidaus pardavimui, nes jie nebuvo pakankami, kad būtų pripažinti reprezentatyvūs. Taigi Komisija nurodė, kad tokiomis aplinkybėmis normaliąją vertę reikia nustatyti remiantis gamybos sąnaudomis ir kad pagrindinę jų dalį sudaro plieno kaina. Šiuo atžvilgiu Komisija nusprendė, kad vykdant administracinę procedūrą pateikti oficialūs Kinijos statistiniai plieno importo duomenys patvirtina, jog įmonės apskaitos duomenys apie plieno kainą patikimi, todėl normaliąją vertę galima apskaičiuoti remiantis Kinijoje nustatyta verte.

15 2007 m. kovo 2 d. laišku įstojusios į bylą bendrovės, kurių skundo pagrindu buvo pradėta antidempingo procedūra, pateikė savo pastabas dėl 2007 m. vasario 20 d. bendrosios galutinės informacijos dokumento. Jos tvirtino, kad apeliantė neatitiko pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto pirmos pastraipos antroje įtraukoje numatyto kriterijaus ir kad pagal šio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto paskutinį sakinį institucijoms draudžiama per procedūrą keisti sprendimą dėl pripažinimo rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančia įmone.

16 Pagal pagrindinio reglamento 15 straipsnį sudarytas patariamasis komitetas (toliau – patariamasis komitetas) 2007 m. kovo 6 d. išnagrinėjo Komisijos jam 2007 m.

vasario 20 d. pateiktą darbo dokumentą. Keli patariamojo komiteto nariai prieštaravo tam, kad apeliantė būtų pripažinta rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančia įmone.

17 2007 m. kovo 23 d. faksograma Komisija perdavė apeliantei pataisytus bendrosios galutinės informacijos ir specialiosios informacijos dokumentus (toliau kartu – 2007 m. kovo 23 d. pataisyti galutinės informacijos dokumentai), iš kurių matyti, kad ji grįžo prie savo 2007 m. vasario 20 d. argumentų dėl rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statuso suteikimo apeliantei. Komisija, be kita ko, pažymėjo, jog apeliantės pajamų ir išlaidų kompensavimo bei pardavimo sandorių įtraukimo į apskaitą apibendrintai, o ne kaupimo pagrindu, praktika pažeidė TAS reikalavimus, o tai nesuderinama su pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto reikalavimais.

18 Ta pačią dieną Komisija pataisytą galutinį darbo dokumentą išsiuntė ir patariamojo komiteto narių konsultacijai. 2007 m. kovo 27 d. patariamasis komitetas patvirtino šį dokumentą pagal procedūrą raštu.

19 2007 m. kovo 29 d. Komisija išsiuntė Tarybai galutinių priemonių pasiūlymą, pagrįstą 2007 m. kovo 23 d. pataisytu bendrosios galutinės informacijos dokumentu.

20 Komisija nustatė, kad apeliantė turi pateikti pastabas dėl 2007 m. kovo 23 d. pataisytų galutinės informacijos dokumentų iki 2007 m. kovo 29 dienos. Apeliantės prašymu šis terminas buvo pratęstas iki 2007 m. balandžio 2 dienos.

21 2007 m. balandžio 2 d. apeliantė pateikė savo pastabas dėl minėtų dokumentų. Ji ginčijo Komisijos išvadą, kad ši neatitinka reikalavimų rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statusui gauti, ir pareikalavo nepritarti įstojusių į bylą bendrovių argumentui, kad pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto paskutinį sakinį Komisijai draudžiama pakeisti savo pirminį sprendimą nesuteikti šio statuso.

22 2007 m. balandžio 4 d. laiške Komisija atsakydama patvirtino savo išvadas, kad neįvykdyti reikalavimai rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statusui gauti. Be to, ji pažymėjo, kad pagal teismo praktiką, susijusią su prašymų dėl rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statuso vertinimu, senų faktinių aplinkybių negalima vertinti iš naujo.

23 2007 m. balandžio 5 d. laišku apeliantė paprašė Komisijos, kad ši pasiūlytų Tarybai galutines priemones, pagrįstas 2007 m. vasario 20 d. bendrosios galutinės informacijos dokumentu, nes išvada dėl rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statuso, apeliantės tvirtinimu, pagrįsta teisės klaida.

24 2007 m. balandžio 23 d. Taryba priėmė ginčijamą reglamentą. Juo apeliantės gaminamų lyginimo lentų importui nustatytas 18,1 % galutinis antidempingo muitas.

Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

25 2007 m. birželio 12 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu pareiškimu apeliantė pareiškė ieškinį, kuriuo siekiama, kad būtų panaikintas ginčijamas reglamentas tiek, kiek juo įvestas antidempingo muitas už jos gaminamų lyginimo

lentų importą. Tą pačią dieną ji pateikė prašymą taikyti pagreitintą procedūrą, kuris buvo patenkintas. Vykstant procedūrai Pirmosios instancijos teisme įstojusios į bylą bendrovės, Komisija ir Italijos Respublika palaikė Tarybos reikalavimus.

26 Skundžiamu sprendimu Pirmosios instancijos teismas atmetė apeliantės ieškinį, kuris buvo pagrįstas dviem pagrindais: pirma, teisės klaida taikant pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punktą ir, antra, teisės į gynybą bei to paties reglamento 20 straipsnio 5 dalies pažeidimu.

27 Grįsdama pirmąjį ieškinio pagrindą apeliantė tvirtino, kad vienintelis paaiškinimas, kodėl netikėtai pasikeitė Komisijos nuomonė dėl rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statuso suteikimo, pateikiamas 2007 m. balandžio 4 d. laiške, kuriame Komisija nurodė, jog, vadovaujantis teismo praktika prašymų dėl tokio statuso vertinimo srityje, senų faktinių aplinkybių negalima vertinti iš naujo. Tačiau pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punktą, kaip jis aiškinamas 2006 m. lapkričio 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendime *Nanjing Metalink prieš Tarybą* (T-138/02, Rink. p. II-4347), neatmetama galimybė, kad Komisija gali tokiomis aplinkybėmis, kokios yra šiuo atveju, pakeisti savo pirminę poziciją. Be to, Komisijos pasirinktas aiškinimo būdas, ypač paskutinio šiuos nuostatos sakinio, pažeistų gero administravimo principą. Todėl galutinių priemonių pasiūlymas pateiktas pažeidžiant šią nuostatą, o tai irgi pažeidžia ginčijamą reglamentą.

28 Vertindamas pirmąjį ieškinio pagrindą, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 42–50 punktuose tikrino, ar Komisija 2007 m. vasario 20 d. bendrosios galutinės informacijos dokumente pateiktą savo pasiūlymą pakeitė dėl to, kad jai buvo draudžiama iš naujo vertinti senas faktines aplinkybes. Šiuo atžvilgiu jis pirmiausia konstatavo, kad atsisakymas pakeisti laikinuoju reglamentu pripažintą rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statusą ginčijamame reglamente, ypač jo 12–14 konstatuojamosiose dalyse, buvo pagrįstas ne pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto paskutiniame sakinyje nustatyta kliūtimi iš naujo vertinti

senas faktines aplinkybes, o tuo, kad apeliantės apskaita neatitiko TAS reikalavimų, ir tuo, kad nebuvo jokių naujų įrodymų, kurie galėtų pakeisti šį vertinimą.

29 Tada Pirmosios instancijos teismas nurodė, jog iš pataisytų galutinės informacijos dokumentų taip pat negalima daryti išvados, kad Komisijos atsisakymas pasiūlyti taikyti apeliantei rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statusą pagrįstas draudimu iš naujo vertinti senas faktines aplinkybes.

30 Galiausiai Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad vienintelis dokumentas, kuriame Komisija nurodo, kad pagal teismo praktiką, susijusią su rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statuso pripažinimu, draudžiama iš naujo vertinti senas faktines aplinkybes, yra 2007 m. balandžio 4 d. Komisijos laiškas. Tačiau skundžiamo sprendimo 49 punkte jis pažymėjo, jog iš viso šio laiško matyti, kad Komisijos pastaba, jog negalima iš naujo vertinti senų faktinių aplinkybių, yra šalutinė ir kad institucija atsisakymą pasiūlyti taikyti rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statusą pagrindė įvertinimu, ar apeliantė atitinka taikytinus materialinius kriterijus.

31 Skundžiamo sprendimo 50 punkte Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, jog apeliantės tvirtinimas, kad šiuo atveju Komisija rėmėsi draudimu iš naujo vertinti senas faktines aplinkybes, neturi faktinio pagrindo. Jis nusprendė, kad dėl šios priežasties pirmasis ieškinio pagrindas yra nepriimtinas, o ginčas dėl pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto paskutinio sakinio ir minėto sprendimo *Nanjing Metalink prieš Tarybą* aiškinimo neturi reikšmės.

32 Skundžiamo sprendimo 54 punkte Pirmosios instancijos teismas pridūrė, jog aplinkybė, kad ginčijamo reglamento motyvuojamojoje dalyje nepaaiškinama, kodėl 2007 m. vasario 20 d. bendrosios galutinės informacijos dokumente pateiktos išvados buvo nepagrįstos, ir aplinkybė, net jeigu ji įrodyta, kad Komisija nepateikė šiuo klausimu jokių įrodymų, savaime nedaro ginčijamo reglamento neteisėto.

33 Kalbant apie antrąjį ieškinio pagrindą dėl teisės į gynybą ir pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalies pažeidimo, reikia nurodyti, kad jis buvo atmestas skundžiamo sprendimo 63–76 punktuose. Apeliantė tvirtino, kad toks pažeidimas išplaukė iš aplinkybės, jog Komisija Tarybai perdavė galutinių priemonių pasiūlymą, pagrįstą 2007 m. kovo 23 d. pataisytu bendrosios galutinės informacijos dokumentu, nuo pastarojo išsiuntimo apeliantei praėjus vos šešioms dienoms, nelaukdama, kol pasibaigs dešimties dienų terminas, nustatytas pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalyje, ir likus keturioms dienoms iki apeliantės pastaboms pateikti nustatytos datos.

34 Skundžiamo sprendimo 63–70 punktuose Pirmosios instancijos teismas visų pirma nusprendė, kad dėl šios aplinkybės Komisija iš tiesų pažeidė pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalį. Jis konkrečiai nusprendė, kad Komisija negali perduoti Tarybai savo pasiūlymo nepasibaigus šioje nuostatoje numatytam dešimties dienų terminui. Pirmosios instancijos teismo teigimu, būtent tokiam aiškinimui turi būti pritarta atsižvelgiant į pagrindinio reglamento 20 straipsnio 4 dalį ir į būtinybę šio straipsnio 4 ir 5 dalis aiškinti nuosekliai bei siekiant užtikrinti, kad Komisija tikrai atsižvelgs į suinteresuotųjų šalių galimas pastabas. Jis taip pat pažymėjo, jog pati aplinkybė, kad galutinių priemonių pasiūlymas jau išsiųstas Tarybai, savaime gali paveikti išvadas, kurios gali būti padarytos iš šių pastabų.

35 Be to, Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad Komisija privalėjo suinteresuotosioms šalims pranešti apie savo naują poziciją, išdėstytą 2007 m. kovo 23 d. pataisytuose bendrosios galutinės informacijos dokumentuose. Šiuo atžvilgiu Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad pagrindinio reglamento 20 straipsnio 4 dalyje aiškiai nurodyti „skirtingi faktai ar motyvai“, todėl ši nuostata nepagrindžia per posėdį Komisijos ginto teiginio, kad suinteresuotųjų šalių nereikia informuoti apie tai, jog pakeistas tik faktinių įrodymų, kurie išlieka tie patys, vertinimas.

36 Vis dėlto skundžiamo sprendimo 71–76 punktuose Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, kad pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalies pažeidimas nedaro poveikio ginčijamo reglamento turiniui, taigi ir apeliantės teisei į gynybą, todėl dėl tokio

pažeidimo šis reglamentas netampa neteisėtas ir naikintinas. Jis priminė, kad dėl tokio pažeidimo ginčijamas reglamentas gali būti panaikintas, tik jeigu šis pažeidimas galėjo lemti kitokią administracinės procedūros baigtį ir taip konkrečiai paveikti apeliantės teisę į gynybą.

37 Šiuo atžvilgiu Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad, kiek tai susiję su rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statuso nustatymu, iš bylos medžiagos dokumentų nematyti, kad pataisytuose galutinės informacijos dokumentuose, apie kuriuos pranešta 2007 m. kovo 23 d., būtų pateikta naujų faktinių įrodymų, su kuriais apeliantė dar nebuvo supažindinta. Jis pažymėjo, kad šiuose dokumentuose Komisija apeliantei pranešė tik apie ketinimą pakeisti savo ankstesnę poziciją ir palikti galioti pirminį sprendimą, priimtą 2006 m. rugsėjo 15 d. ir įgyvendintą laikinuoju reglamentu. Tačiau apeliantė jau turėjo galimybę ankstesniu administracinės procedūros etapu išsakyti savo nuomonę apie poziciją, vėl pateiktą minėtuose dokumentuose.

38 Dėl 2007 m. balandžio 2 d. laiške pateiktų pastabų, susijusių su pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto paskutinio sakinio taikymu ir minėtu sprendimu *Nanjing Metalink prieš Tarybą*, skundžiamo sprendimo 75 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad jos bet kuriuo atveju negalėjo paveikti šio reglamento turinio, nes, kaip konstatuota kalbant apie pirmąjį ieškinio pagrindą, suteikti rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statusą atsisakyta taikant materialinius kriterijus.

Dėl apeliacinio skundo

39 Apeliantė Teisingumo Teismo prašo panaikinti skundžiamą sprendimą ir patenkinti Pirmosios instancijos teismui jos pateiktus reikalavimus, t. y. panaikinti ginčijamą reglamentą tiek, kiek jis taikomas apeliantei.

40 Taryba, įstojusios į bylą bendrovės ir Italijos Respublika prašo atmesti apeliacinį skundą. Komisija Teisingumo Teismo prašo pripažinti ieškinį nepriimtinu arba jį atmesti.

41 Savo apeliaciniam skundui pagrįsti apeliantė nurodo du pagrindus, susijusius, pirma, su klaidingu ginčo dėl pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto aiškinimo svarbos įvertinimu dėl to, kad akivaizdžiai iškraipyti bylos medžiagos dokumentai, ir, antra, su neteisinga išvada dėl šio reglamento 20 straipsnio 5 dalies pažeidimo.

Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo

Šalių argumentai

42 Savo pirmuoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas neatsakė į pirmąjį ieškinio dėl panaikinimo pagrindą, kurį jis atmetė remdamasis akivaizdžiai bylos medžiagos dokumentams prieštaraujančia išvada, jog ginčas dėl pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto ir minėto sprendimo *Nanjing Metalink prieš Tarybą* 44 punkto aiškinimo neturi reikšmės nagrinėjamoje byloje.

43 Pirma šio ieškinio pagrindo dalis grindžiama tuo, jog kadangi minėto išvados esminis netikslumas išplaukia iš bylos medžiagos dokumentų, ypač iš Tarybos ir Italijos Respublikos pareiškimų, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą.

44 Taigi pati Taryba pripažino, jog būtent dėl to, kad Komisija nusprendė, jog minėtame sprendime *Nanjing Metalink prieš Tarybą* išdėstytos pirminei išvadai pakeisti būtinos sąlygos nebuvo įvykdytos, ji grįžo prie šios išvados. Italijos Respublika taip pat patvirtino, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto aiškinimo, atsižvelgiant į minėtą sprendimą *Nanjing Metalink prieš Tarybą*, klausimas iš tikrųjų buvo esminis Komisijai priimant sprendimą pasiūlyti galutines priemones, pagrįstas jos pirmine pozicija. Tokiomis sąlygomis ir nesant naujų faktinių aplinkybių 2007 m. kovo 23 d. pakeistuose galutinės informacijos dokumentuose, beje, tai Pirmosios instancijos teismas pažymėjo skundžiamo sprendimo 72 punkte, šio teismo padaryta išvada, kad šis klausimas yra tik „šalutinio" pobūdžio, yra akivaizdžiai klaidingas.

45 Antra šio apeliacinio skundo pagrindo dalimi apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas suklydo atsisakęs nagrinėti šį klausimą.

46 Taryba mano, kad pirmasis apeliacinio skundo pagrindas negali sukelti abejonių dėl Pirmosios instancijos teismo atlikto faktinių aplinkybių vertinimo, nes jis yra atrankinio pobūdžio. Apeliantės šiuo atžvilgiu pateiktais argumentais neatsižvelgiama į visus bylos medžiagos dokumentus ir, be kita ko, juose nėra nuorodos į tris dokumentus, kuriais rėmėsi Pirmosios instancijos teismas. Be to, vykstant procedūrai šiame teisme Tarybos pateiktame atsiliepime į ieškinį nėra jokių įrodymų. Taryba taip pat ginčija tai, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto aiškinimas turėjo didelį poveikį šioje byloje, nes vis tiek būtų padaryta ta pati išvada. Bet kuriuo atveju nesvarbu, ar aiškinimas turėtų didelį poveikį, ar ne, nes tai neleistų padaryti išvados, kad Komisija sutiko su argumentu, jog ji negalėjo pakeisti savo pirminio sprendimo.

47 Komisija abejoja dėl Tarybos ir Italijos Respublikos šiame kontekste pateiktų pastabų įrodomosios galios, nes jas pateikė trečiosios šalys, kurių padėtis dėl to nėra

tinkamiausia spręsti apie motyvus, dėl kurių Komisija grįžo prie savo pirminio sprendimo. Bet kuriuo atveju šios pastabos neįrodo, kad Pirmosios instancijos teismas iškraipė įrodymus. Iš tiesų Komisija, nusprendusi grįžti prie savo pirminio sprendimo, išnagrinėjo apeliantės pateiktas naujas aplinkybes, bet atsižvelgusi į visas pastabas padarė išvadą, jog, nepaisant šių aplinkybių, dėl esminių apeliantės apskaitos trūkumų jai nebuvo galima suteikti rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statuso. Taigi pasiūlymas dėl galutinių priemonių buvo pagrįstas ne draudimu pakeisti pirminį atsisakymą suteikti tokį statusą, bet išvada, jog apeliantė neatitiko taikytinų materialinių kriterijų. Komisija tvirtino, kad ji būtų pakeitusi savo pirminę nuomonę, jei būtų įsitikinusi, kad apeliantė pateikė naujų įrodymų, pateisinančių sprendimą suteikti šį statusą.

48 Italijos Respublika teigia, kad Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, jog pateikta naujų faktinių aplinkybių arba dokumentų, kurie leistų Komisijai pagristai pakeisti savo pirminį sprendimą dėl rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statuso suteikimo. Todėl Komisija savo motyvus, dėl kurių ji nusprendė patvirtinti pirminį sprendimą, pagrindė ne tik draudimu pakeisti nuomonę, bet taip pat esmine faktine aplinkybe, kad nauji įrodymai neleido neatsižvelgti į konstatuotus rimtus neatitikimus. 2007 m. balandžio 4 d. Komisijos laiške išsamiai išdėstyta daugelis priežasčių, dėl kurių ši institucija patvirtino savo pirminį sprendimą. Šiuo atveju aplinkybė, kad nebuvo įvykdytos sąlygos, leidžiančios Komisijai išimties tvarka pakeisti savo poziciją dėl rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statuso suteikimo, buvo tik viena iš šių priežasčių.

49 Į bylą įstojusios bendrovės tvirtina, kad pirmasis apeliacinio skundo pagrindas yra akivaizdžiai nepagrįstas, nes apeliantė neįrodė, kad Pirmosios instancijos teismas iškraipė jam pateiktus įrodymus. Apeliantė konkrečiai nepaneigė Pirmosios instancijos atlikto išsamaus svarbių dokumentų vertinimo ir to pakanka pirmajam apeliacinio skundo pagrindui atmesti. Be to, nei Pirmosios instancijos teismui Komisijos ir Italijos Respublikos pateikti pareiškimai, nei skundžiamo sprendimo 72 punktas, kuriuo remiasi apeliantė, nepatvirtina jos norimų padaryti išvadų. Papildomai įstojusios į bylą bendrovės teigia, kad apeliantės pateiktas minėto sprendimo *Nanjing Metalink prieš Tarybą* aiškinimas yra klaidingas.

Teisingumo Teismo vertinimas

50 Apeliantės nurodytas pirmasis apeliacinio skundo pagrindas, kuriuo ji tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas suklydo nusprendęs, jog jis neprivalo atsakyti į klausimą dėl pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto aiškinimo, pagrįstas tvirtinimu, kad Pirmosios instancijos teismas iškraipė bylos medžiagoje esančius įrodymus tam, jog padarytų išvadą, kad šioje byloje Komisija nesirėmė draudimu iš naujo vertinti senas faktines aplinkybes ir kad todėl ginčas dėl šio klausimo neturi reikšmės.

51 Reikia konstatuoti, kad Pirmosios instancijos teismas šiuo atžvilgiu rėmėsi ginčijamo reglamento 12–14 konstatuojamosiomis dalimis, 2007 m. kovo 23 d. pataisytais galutinės informacijos dokumentais bei 2007 m. balandžio 4 d. Komisijos laišku.

52 Dėl ginčijamo reglamento bei 2007 m. kovo 23 d. pataisytų galutinės informacijos dokumentų Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 43–45 punktuose nurodė, kad iš jų neišplaukia, jog Komisijos atsisakymas pasiūlyti apeliantei suteikti rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statusą buvo motyvuotas draudimu iš naujo vertinti senas faktines aplinkybes. Šiuo atžvilgiu Pirmosios instancijos teismas konkrečiai pažymėjo, kad šie dokumentai pagrindė atsisakymą siūlyti suteikti tokį statusą, nes apeliantės apskaitos praktika neatitiko TAS reikalavimų, taigi jis rėmėsi materialiniu kriterijumi. Apeliantė šių išvadų neginčijo.

53 Kalbant apie 2007 m. balandžio 4 d. Komisijos laišką, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 46 ir 47 punktuose konstatavo, kad jame iš tiesų daroma nuoroda į Pirmosios instancijos teismo praktiką, uždraudžiančią iš naujo vertinti senas faktines aplinkybes. Vis dėlto minėto sprendimo 48 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad šiame laiške atsisakymą pripažinti rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statusą Komisija pagrindė tuo, kad, pirma, apeliantės apskaitoje

nebuvo paisoma TAS reikalavimų ir, antra, duomenys apie plieno kainą nesudarė galimybių iš naujo vertinti konstatuotus apeliantės apskaitos trūkumus.

54 Apeliantė šių išvadų neginčija, bet nesutinka su vertinimu, kurį jomis remdamasis Pirmosios instancijos teismas atliko skundžiamo sprendimo 49 punkte, t. y. kad iš viso šio laiško matyti, jog Komisijos pastaba, kad negalima iš naujo vertinti senų faktinių aplinkybių, yra šalutinė ir kad institucija atsisakymą pasiūlyti taikyti rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statusą pagrindė įvertinimu, ar apeliantė atitinka taikytinus materialinius kriterijus.

55 Taip darydama, ji siūlo Teisingumo Teismui pakeisti Pirmosios instancijos teismo vertinimą savuoju.

56 Tačiau iš nusistovėjusios t Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad tik Pirmosios instancijos teismas turi jurisdikciją, viena vertus, nustatyti faktines aplinkybes, išskyrus atvejus, kai materialiniai jų nustatymo netikslumai susiję su jam pateiktos bylos medžiagos dokumentais, ir, kita vertus, įvertinti šiuos faktus. Taigi faktų vertinimas, išskyrus pateiktų įrodymų iškraipymo atvejus, nėra teisės klausimas, kurio kontrolę vykdo Teisingumo Teismas (žr. 1999 m. vasario 11 d. Sprendimo *Antillean Rice Mills ir kt. prieš Komisiją*, C-390/95 P, Rink. p. I-769, 29 punktą; 2000 m. birželio 15 d. Sprendimo *Dorsch Consult prieš Tarybą ir Komisiją*, C-237/98 P, Rink. p. I-4549, 35 punktą ir 2009 m. balandžio 23 d. Sprendimo AEPI prieš Komisiją, C-425/07 P, Rink. p. I-3205, 44 punktą).

57 Kadangi apeliantė tvirtina, kad buvo iškraipytas 2007 m. balandžio 4 d. Komisijos laiškas, reikia pažymėti, kad Pirmosios instancijos teismo negalima kaltinti jo turinio iškraipymu. Iš tikrųjų, kaip savo išvados 77 ir 78 punktuose pažymi generalinė advokatė,

net jeigu būtų galima šį laišką aiškinti taip, kaip siūlo apeliantė, vis dėlto reikėtų konstatuoti, kad toks aiškinimas nėra vienintelė išvada, kurią galima padaryti iš jo teksto.

58 Be to, Teisingumo Teismas negali sutikti su apeliantės argumentu, kad vienintelis įmanomas Komisijos pozicijos pasikeitimo paaiškinimas yra tai, kad ši institucija leidosi įtikinama argumentų, kuriuos išdėstė įstojusios į bylą bendrovės ir tam tikros antidempingo komitetui priklausančios valstybės narės, tvirtinusios, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto paskutinis sakinys neleidžia Komisijai pakeisti savo pirminio sprendimo nesuteikti apeliantei rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statuso.

59 Kaip skundžiamo sprendimo 14 punkte konstatavo Pirmosios instancijos teismas, įstojusios į bylą bendrovės 2007 m. kovo 2 d. pateiktas savo pastabas dėl 2007 m. vasario 20 d. bendrosios galutinės informacijos dokumento visų pirma grindė argumentu, kad apeliantė neatitiko pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto pirmos pastraipos antroje įtraukoje numatyto materialinio kriterijaus.

60 Iš tiesų iš šio laiško matyti, kad įstojusios į bylą šalys, be kita ko, nurodė, jog šis kriterijus turi būti aiškinamas griežtai ir kad norint jį įvertinti nėra svarbu, ar trūkumai apeliantės apskaitoje, kurių ji neginčijo ir kurie daugeliu aspektų sudarė TAS pažeidimą, tikrai turėjo poveikį apskaitos rezultatams. Be to, jos tvirtina, kad šiuo klausimu apeliantės pateikti paaiškinimai bet kuriuo atveju yra neteisingi ir kad Komisija nepaaiškino, dėl kokios priežasties ji su jais sutiko. Galiausiai jos teigė, kad Kinijos plieno importo kainos įrodymas neturi reikšmės sprendžiant klausimą, ar apeliantės apskaita atitiko TAS reikalavimus, ir kad bet kuriuo atveju Kinija daugiausia ir išimtinai naudojo vietinį plieną.

61 Komisija Pirmosios instancijos teismui pateiktame įstojimo į bylą paaiškinime nurodė, kad gavusi įstojusių į bylą šalių pastabas ir išklausiusi tam tikrų valstybių narių abejones dėl ketinimo suteikti apeliantei rinkos sąlygomis veikiančios įmonės statusą remiantis jos pateiktais duomenimis apie iš Kinijos importuojamo plieno kainą, ji tęsė savo apmąstymus. Atsižvelgusi į šias pastabas ir atsiliepimus ji padarė išvadą, kad dėl apeliantės apskaitoje konstatuotų trūkumų šie duomenys neleido jai nuspręsti, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto pirmos pastraipos antroje įtraukoje numatytas kriterijus yra tenkinamas, ir todėl vienintelė išeitis buvo nesutikti apeliantei suteikti šį statusą. Komisija taip pat pažymėjo, kad šiomis aplinkybėmis ji visiškai nemanė esanti įpareigota pasiūlyti Tarybai žinomas neteisingas priemones ir kad ji manė, jog minėto sprendimo *Nanjing Metalink prieš Tarybą* negalima suprasti kaip nustatančio tokį apribojimą.

62 Tokiomis sąlygomis Pirmosios instancijos teismas, remdamasis bylos medžiagos dokumentais, galėjo padaryti išvadą, kad pasikeitusi Komisijos nuomonė 2007 m. vasario 20 d. galutinės informacijos dokumentuose, palyginti su 2007 m. kovo 23 d. pataisytais galutinės informacijos dokumentais, priešingai nei tvirtina apeliantė, buvo pagrįsta ne draudimu pakeisti pirminį sprendimą atsisakyti apeliantei suteikti tokį statusą, bet argumentais, susijusiais su pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto pirmos pastraipos antroje įtraukoje numatyto materialinio kriterijaus aiškinimu.

63 Be to, šios išvados nepaneigia apeliantės argumentas, pagal kurį per procesą pirmojoje instancijoje Tarybos ir Italijos Respublikos pateiktos pastabos įrodo, jog šis pozicijos pakeitimas buvo motyvuotas draudimu pakeisti pirminį sprendimą. Iš tiesų, kaip savo išvados 79 ir 80 punktuose pažymėjo generalinė advokatė, net darant prielaidą, kad šios pastabos gali būti laikomos „įrodymais“, vis dėlto iš kitų bylos medžiagos dokumentų, ypač Komisijos Pirmosios instancijos teismui pateikto įstojimo į bylą paaiškinimo, matyti, kad iš šių pastabų darytina visiškai priešinga išvada, nei teigia apeliantė. Atsižvelgiant į tai, jog Tarybos ir Italijos Respublikos pastabos neturi absoliučios įrodomosios galios ir kad Pirmosios instancijos teismas turi vertinti visus bylos

medžiagos dokumentus, negalima jo kaltinti iškraipius šiuos dokumentus dėl to, kad jis iš esmės sutiko su pačios Komisijos pateiktu paaiškinimu, kodėl pasikeitė jos pozicija, o ne su paaiškinimu, kurį tariamai pasiūlė Komisijos vidinės sprendimo priėmimo procedūros trečiosios šalys.

64 Todėl negalima Pirmosios instancijos teismo kaltinti iškraipius bylos dokumentus, kai jis nusprendė, jog apeliantės tvirtinimas, kad Komisija šiuo atveju rėmėsi draudimu iš naujo vertinti senas faktines aplinkybes, nepagrįstas faktiniais įrodymais.

65 Iš to, kas pasakyta, išplaukia, kad pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti.

Dėl antrojo apeliacinio skundo pagrindo

Šalių argumentai

66 Savo antruoju apeliacinio skundo pagrindu, apeliantė tvirtina, jog Pirmosios instancijos teismas suklydo nusprendęs, kad ginčijamas reglamentas neturi būti panaikintas dėl to, jos jis konstatavo teisės į gynybą pažeidimą, nes bet kuriuo atveju nebuvo jokios galimybės, kad administracinės procedūros baigtis būtų kitokia. Iš tikrųjų, kadangi pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto aiškinimo klausimas buvo ne šalutinis, bet esminis, dėl šio pažeidimo iš apeliantės buvo atimta galimybė Komisijai

įrodyti, kad šios pasirinktas aiškinimas buvo klaidingas ir kad Komisija tikrai turėjo teisę pasiūlyti Tarybai galutines priemones, pagrįstas 2007 m. vasario 20 d. bendrosios galutinės informacijos dokumentu. Taigi apeliantės padėtis buvo konkrečiai paveikta, nes iš jos atimta galimybė tikėtis, kad administracinė procedūra baigtųsi visiškai kitaip.

67 Taryba, kurią palaiko Komisija, įstojusios į bylą bendrovės ir Italijos Respublika, pritaria Pirmosios instancijos teismo išvadai, kad dėl pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalies pažeidimo neturėtų būti panaikintas ginčijamas reglamentas, nes šiuo atveju apeliantės teisė į gynybą nebuvo pažeista.

68 Šių šalių teigimu, antrasis apeliacinio skundo pagrindas paremtas neteisingomis prielaidomis, ypač tuo, kad apeliantė galėjo pateikti naujų argumentų, kurie galėjo pakeisti Komisijos nuomonę, kad Komisijos sprendimas grįžti prie pirminės pozicijos buvo pagrįstas draudimu pakeisti šią poziciją ir kad Pirmosios instancijos teismas konstatavo, jog buvo pažeista apeliantės teisė į gynybą. Komisija iš to daro išvadą, kad antrasis apeliacinio skundo pagrindas yra nepriimtinas arba neveiksmingas. Įstojusios į bylą bendrovės teigia, kad šis pagrindas yra akivaizdžiai nepriimtinas arba nepagrįstas, ir taip pat pažymi, jog apeliantė nenurodo, kokius skundžiamo sprendimo teiginius ji ginčija, ir tiksliai nepaaiškina, kokią teisės klaidą padarė Pirmosios instancijos teismas.

69 Tačiau Taryba, Komisija ir papildomai įstojusios į bylą bendrovės ginčija tai, kaip Pirmosios instancijos teismas aiškina pagrindinio reglamento 20 straipsnio 4 ir 5 dalis, t. y. kad pagal šias nuostatas visais atvejais privalomas dešimties dienų terminas pastaboms pateikti, kai Komisija savo sprendimą grindžia skirtingais faktais ir motyvais nei nurodytieji galutinės informacijos dokumente. Iš pagrindinio reglamento 20 straipsnio 4 dalies formuluotės toks aiškinimas neišplaukia, jis yra neproporcingas ir sukeltų Komisijai praktinių sunkumų, atsižvelgiant į šiuo reglamentu nustatytus formalius terminus.

70 Komisija konkrečiai teigia, kad 2007 m. kovo 23 d. pataisyti galutinės informacijos dokumentai iš esmės yra „atskleidimas“ pagrindinio reglamento 20 straipsnio 4 dalies prasme, o ne „galutinis atskleidimas“ šio straipsnio 5 dalies prasme, ir tai reiškia, kad šiame 20 straipsnyje numatytas terminas netaikytinas.

71 Be to, Taryba tvirtina, kad bendroji teisė į gynybą toliau taikoma neatsižvelgiant į tai, kaip reikia aiškinti pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalį, ir kad šia teise nustatytas terminas priklauso nuo bylos aplinkybių. Dešimties dienų terminas, skaičiuojamas nuo dienos, kai Komisija atskleidžia nuo galutinės informacijos dokumente nurodytųjų skirtingus faktus ir motyvus, ne visada yra būtinas siekiant užtikrinti teisės į gynybą laikymąsi.

Teisingumo Teismo vertinimas

72 Antrasis apeliacinio skundo pagrindas pateiktas ginčijant skundžiamo sprendimo 76 punkte Pirmosios instancijos teismo padarytą išvadą, kad Komisijos padarytas pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalies pažeidimas nedaro poveikio ginčijamo reglamento turiniui, taigi ir apeliantės teisei į gynybą.

73 Pirmiausia reikia konstatuoti, jog, priešingai nei tvirtina Taryba ir Komisija, Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos, skundžiamo sprendimo 70 punkte nusprendęs, kad Komisija iš tiesų pažeidė pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalį perdavusi Tarybai savo pasiūlymą dėl galutinių priemonių praėjus tik šešioms dienoms po to, kai atskleidė apeliantei 2007 m. kovo 23 d. pataisytus galutinės informacijos dokumentus, t. y. nepasibaigus šioje nuostatoje įtvirtintam dešimties dienų terminui.

74 Iš tikrųjų Pirmosios instancijos teismas teisingai pažymėjo, kad Komisija šiuo atveju privalėjo informuoti apeliantę apie savo naują poziciją, kuri išdėstyta 2007 m. kovo 23 d. pataisytuose galutinės informacijos dokumentuose, ir kad perduodama šiuos dokumentus ji turėjo laikytis pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalyje nustatyto termino.

75 Šiuo atžvilgiu visų pirma reikia konstatuoti, kad, priešingai nei siekia įrodyti Komisija ir Taryba, šioje byloje nekyla klausimas, ar kiekvienas visiškai nedidelis galutinės informacijos pakeitimas taip pat turi būti laikomas tokia „informacija“ šios nuostatos prasme ir todėl įpareigojantis laikytis joje nustatyto termino.

76 Šiuo požiūriu pakanka nurodyti, kad šiuo atveju tai ne visiškai nedidelis pakeitimas, bet esminis Komisijos pozicijos pasikeitimas, atsispindintis iš 2007 m. vasario 20 d. galutinės informacijos dokumentų ir tų pačių metų kovo 23 d. dokumentų, ir šis pasikeitimas apeliantei turėjo reikšmingų pasekmių, konkrečiai kalbant, dėl to buvo pasiūlyta nustatyti 18,1 % galutinį antidempingo muitą vietoj pirmoje galutinėje informacijoje siūlyto 0 % muito.

77 Pirmosios instancijos teismas taip pat buvo teisus padaręs išvadą, kad, atsižvelgiant į tai, jog šiuo atveju taikytina pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalis, Komisija negali pateikti Tarybai galutinio pasiūlymo, nepasibaigus šioje nuostatoje įtvirtintam terminui.

78 Kaip pažymėjo Pirmosios instancijos teismas, šis aiškinimas išplaukia ne tik iš normų sistemos, kurios dalimi yra ši nuostata; taip aiškinti būtina ir siekiant užtikrinti, kad į galimas suinteresuotųjų šalių pastabas būtų veiksmingai ir nešališkai atsižvelgta. Iš tiesų pati aplinkybė, kad Tarybai jau buvo pateiktas galutinių priemonių pasiūlymas, galėjo turėti poveikį darant išvadas iš šių pastabų.

79 Galiausiai tai, kad institucijoms gali kilti sunkumų laikantis pagrindiniu reglamentu nustatytų terminų nereiškia, jog turi būti pažeisti šiame reglamente numatyti terminai, skirti apsaugoti atitinkamų įmonių teisę į gynybą. Atvirkščiai, šios institucijos, įskaitant Komisiją, privalo atsižvelgti į minėtu reglamentu įtvirtintus privalomus terminus, kartu užtikrindamos šių įmonių teisę į gynybą.

80 Be to, reikia pažymėti, kad šiuo atveju pati Komisija apeliantei nustatė dešimties dienų terminą, todėl ji negali jo nesilaikyti nepažeisdama gero administravimo principo.

81 Kalbant apie apeliantės argumentus, nurodytus grindžiant savo antrąjį apeliacinio skundo pagrindą, pirmiausia reikia konstatuoti, kad skundžiamo sprendimo 71 punkte Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, jog dėl pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalyje numatyto dešimties dienų termino nesilaikymo ginčijamas reglamentas gali būti panaikintas, tik jeigu šis pažeidimas galėjo lemti kitokią administracinės procedūros baigtį ir taip konkrečiai paveikti apeliantės teisę į gynybą (šiuo klausimu žr. 1980 m. liepos 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Distillers Company prieš Komisiją*, 30/78, Rink. p. 2229, 26 punktą; 1991 m. kovo 21 d. Sprendimo *Belgija prieš Komisiją* (vadinamasis *Tubemeuse* sprendimas), C-142/87, Rink. p. I-959, 48 punktą ir 2003 m. spalio 2 d. Sprendimo *Thyssen Stahl prieš Komisiją,* C-194/99 P, Rink. p. I-10821, 31 punktą).

82 Vis dėlto, kadangi apeliantė teigia, jog Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą taikydamas teismo praktiką, reikia išnagrinėti, ar, remiantis skundžiamo sprendimo 72–75 punktuose pateiktais motyvais, jis galėjo padaryti išvadą, kad šiuo atveju apeliantės teisės į gynybą nebuvo pažeistos.

83 Iš nusistovėjusios teismo praktikos išplaukia, kad teisės į gynybą užtikrinimas bet kokioje procedūroje, kuri buvo pradėta prieš asmenį ir gali pasibaigti jo nenaudai priimtu sprendimu, yra pagrindinis Bendrijos teisės principas, kurio reikia laikytis net ir

nesant jokių procedūrą reglamentuojančių teisės aktų. Pagal šį principą tie asmenys, kuriems skirti sprendimai, galintys turėti reikšmingą poveikį jų interesams, privalo turėti galimybę veiksmingai pateikti savo nuomonę (šiuo klausimu, be kita ko, žr. 1996 m. spalio 24 d. Sprendimo *Komisija prieš Lisrestal ir kt.*, C-32/95 P, Rink. p. I-5373, 21 punktą; 2000 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Mediocurso prieš Komisiją*, C-462/98 P, Rink. p. I-7183, 36 punktą ir 2005 m. birželio 9 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-287/02, Rink. p. I-5093, 37 punktą).

84 Kaip matyti iš Pirmosios instancijos teismo konstatavimų, 2007 m. balandžio 2 d. laiške, kuriame apeliantė pateikė savo pastabas dėl 2007 m. kovo 23 d. pataisytų galutinės informacijos dokumentų, ji išdėstė argumentus tiek dėl to, ar ji atitiko pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto pirmos pastraipos antroje įtraukoje numatytą materialinį kriterijų, tiek dėl to, ar atsižvelgiant į šio 2 straipsnio 7 dalies c punkto paskutinį sakinį Komisiją teisiškai įpareigoja jos pirminis atsisakymas suteikti rinkos sąlygomis veikiančios įmonės statusą.

85 Be to, akivaizdu, kad, nepaisant aplinkybės, jog šis laiškas Komisijai buvo perduotas nepasibaigus pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalyje nustatytam terminui, kadangi pati Komisija nesilaikė šio termino, ji šio laiško turinio nežinojo perduodama Tarybai pasiūlymą dėl galutinių priemonių.

86 Kalbant apie šiame laiške nurodytus argumentus dėl pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto pirmos pastraipos antroje įtraukoje numatyto materialinio kriterijaus, pažymėtina, jog skundžiamo sprendimo 72–74 punktuose Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad šie argumentai negalėjo paveikti ginčijamo reglamento turinio dėl trijų priežasčių.

87 Pirmiausia iš bylos medžiagos nematyti, kad 2007 m. kovo 23 d. pataisytuose galutinės informacijos dokumentuose buvo naujų faktinių aplinkybių, apie kurias apeliantė dar nežinojo. Be to, apeliantė per ankstesnę administracinės procedūros stadiją jau turėjo galimybę nurodyti savo pastabas dėl šiuose dokumentuos dar kartą išreikštos pozicijos. Galiausiai iš 2007 m. balandžio 2 d. laiško nematyti, kad atsakydama į Komisijos poziciją apeliantė nurodė naujus argumentus.

88 Tačiau konstatuotina, jog vien šių priežasčių nepakanka, kad būtų galima atmesti galimybę, jog administracinė procedūra galėjo baigtis kitaip, jei Komisija būtų susipažinusi su 2007 m. balandžio 2 d. laišku prieš perduodama Tarybai pasiūlymą dėl galutinių priemonių.

89 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad, kaip jau buvo išdėstyta šio sprendimo 61 punkte, pati Komisija Pirmosios instancijos teismui pateiktame savo įstojimo į bylą paaiškinime nurodė, jog 2007 m. vasario 20 d. galutinės informacijos dokumentuose savo ketinimą nuspręsti suteikti apeliantei rinkos sąlygomis veikiančios įmonės statusą ji peržiūrėjo tik gavusi įstojusių į bylą bendrovių ir tam tikrų valstybių narių pastabas.

90 Taigi akivaizdu, kad Komisija šį sprendimą peržiūrėjo ne dėl jau pirminiame atsisakyme suteikti apeliantei tokį statusą išdėstytų motyvų, bet atsižvelgusi į jai pateiktus įstojusių į bylą bendrovių ir tam tikrų valstybių narių argumentus. Taip pat aišku, kad šiais argumentais siekta įrodyti, jog pastabų ir dokumentų, kuriuos pateikė apeliantė, pagrindu Komisija neturėjo pakeisti savo pirminio atsisakymo suteikti apeliantei tokį statusą.

91 Tokiomis aplinkybėmis skundžiamo sprendimo 72–74 punktuose išdėstytų motyvų pagrindu negalima teigti, jog apeliantės teisė į gynybą nebuvo konkrečiai pažeista dėl to, kad jai nebuvo suteikta galimybė veiksmingai pateikti savo nuomonę dėl minėtais argumentais iškeltų klausimų, t. y. dėl klausimo, ar, nepaisant tam tikrų trūkumų apeliantės apskaitoje, rinkos sąlygomis veikiančios įmonės statusas jai galėjo būti suteiktas remiantis duomenimis apie iš Kinijos importuoto plieno kainą, kuriuos ji pateikė vykstant administracinei procedūrai.

92 Ypač atsižvelgiant į šios procedūros eigą ir aplinkybę, kad Komisija, gavusi suinteresuotųjų šalių pastabas, jau du kartus pakeitė savo poziciją, negalima atmesti galimybės, kad ji būtų dar kartą pakeitusi savo nuomonę, remdamasi 2007 m. balandžio 2 d. apeliantės laiške išdėstytais argumentais dėl, kaip nurodyta skundžiamo sprendimo 74 punkte, svarbos, teiktinos konstatuotiems apskaitos pažeidimams ir išvadoms, kurias reikėtų padaryti remiantis informacija apie plieno importo kainą.

93 Šiuo atžvilgiu reikia pabrėžti, kad teisės į gynybą užtikrinimas yra nepaprastai svarbus tokioje procedūroje, kokia nagrinėjama šioje byloje (šiuo klausimu žr. 1991 m. birželio 27 d. Sprendimo *Al-Jubail Fertilizer prieš Tarybą*, C-49/88, Rink. p. I-3187, 15–17 punktus bei pagal analogiją 2006 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Technische Unie prieš Komisiją*, C-113/04 P, Rink. p. I-8831, 55 punktą).

94 Be to, reikia priminti, jog iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad negalima reikalauti, jog apeliantė įrodytų, kad Komisija būtų priėmusi kitokį sprendimą, išskyrus tai, kad tokia prielaida nėra visiškai atmestina, nes jei šio procedūrinio pažeidimo nebūtų, apeliantė būtų galėjusi geriau užtikrinti savo gynybą (žr. minėto sprendimo *Thyssen Stah prieš Komisiją* 31 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

95 Antra, kalbant apie tame pačiame 2007 m. balandžio 2 d. laiške apeliantės išdėstytus argumentus dėl klausimo, ar, atsižvelgiant į pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto paskutinį sakinį, Komisiją teisiškai įpareigoja jos pirminis atsisakymas suteikti rinkos sąlygomis veikiančios įmonės statusą, pažymėtina, kad skundžiamo sprendimo 75 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, jog šie argumentai bet kuriuo atveju negalėjo paveikti ginčijamo reglamento turinio, nes suteikti šį statusą atsisakyta taikant materialinį kriterijų.

96 Tačiau vien aplinkybės, kad 2007 m. kovo 23 d. pataisytuose galutinės informacijos dokumentuose Komisija, atsisakydama suteikti šį statusą, rėmėsi pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto pirmos pastraipos antroje įtraukoje numatytu materialiniu kriterijumi, nepakanka norint atmesti galimybę, jog argumentai dėl šio 2 straipsnio 7 dalies c punkto paskutinio sakinio aiškinimo, t. y. tie, kuriuos apeliantė galėjo pirmą kartą nurodyti šiame laiške, galėjo paveikti tai, kokios galutinės priemonės bus pasiūlytos.

97 Iš tikrųjų, kadangi, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 92 punkte, negalima atmesti galimybės, kad Komisija būtų dar kartą pakeitusi savo nuomonę, remdamasi apeliantės 2007 m. balandžio 2 d. laiške pateiktomis pastabomis dėl materialinio kriterijaus, klausimas, ar ši institucija galėjo dar kartą pakeisti savo priminį sprendimą dėl atsisakymo, nepaisant pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto paskutinio sakinio formuluotės, buvo ypač svarbus.

98 Taigi, net jeigu Komisija galiausiai būtų įtikinta, kad apeliantė atitiko minėtą materialinį kriterijų, ji galėjo pasiūlyti suteikti jai rinkos sąlygomis veikiančios įmonės statusą tik tuo atveju, jei būtų tikra, jog, priešingai nei tvirtina tam tikros valstybės narės ir įstojusios į bylą bendrovės, jos pirminis atsisakymas suteikti šį statusą jos teisiškai neįpareigoja.

99 Be to, priešingai nei skundžiamo sprendimo 75 punkte nurodė Pirmosios instancijos teismas, šio klausimo svarbos neatmeta to paties sprendimo 48 ir 49 punktuose padaryta išvada, kad 2007 m. balandžio 4 d. Komisijos laiške esanti pastaba apie tai, jog ji tariamai neturi galimybių pakeisti savo pirminio sprendimo, kuriuo apeliantei atsisakyta suteikti rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statusą, buvo tik šalutinė.

100 Žinoma, kaip skundžiamo sprendimo 50 punkte galėjo nuspręsti Pirmosios instancijos teismas, ši išvada leido atmesti pirmąjį ieškinio pagrindą, grindžiamą prielaida, kad Komisija grįžo prie savo pirminio sprendimo atsisakyti suteikti šį statusą, nes jai draudžiama jį pakeisti.

101 Tačiau nagrinėjant antrąjį ieškinio pagrindą šios išvados nepakanka norint įrodyti, kad apeliantės teisės į gynybą nepaveikė tai, jog buvo pažeista pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalis.

102 Iš tiesų, kaip nurodyta šio sprendimo 78 punkte, aplinkybė, kad Komisija pateikė Tarybai galutinių priemonių pasiūlymą anksčiau, nei gavo 2007 m. balandžio 2 d. laiške pateiktas apeliantės pastabas, galėjo turėti poveikį darant išvadas iš šių pastabų. Jei Komisija būtų susipažinusi su šiomis pastabomis prieš pateikdama galutinių priemonių pasiūlymą, ji būtų turėjusi didesnę veikimo laisvę vertindama šias priemones ir būtų galėjusi padaryti kitokias išvadas, įskaitant ir dėl klausimo, ar ji gali keisti savo pirminį sprendimą atsisakyti apeliantei suteikti rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios įmonės statusą.

103 Todėl reikia konstatuoti, kad tokiomis sąlygomis Pirmosios instancijos teismas negalėjo – kaip jis padarė skundžiamo sprendimo 75 punkte – tik nurodyti šio sprendimo 48 ir 49 straipsnius bei 2007 m. balandžio 4 d. Komisijos laišką. Iš tiesų,

kadangi šis laiškas buvo parengtas Komisijai jau perdavus Tarybai savo galutinių priemonių pasiūlymą, taigi po to, kai ji pažeidė pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalį, Pirmosios instancijos teismas turėjo išnagrinėti, ar šio pasiūlymo turinys ir tas laiškas galėjo būti kitokie, jei ši nuostata nebūtų pažeista.

104 Iš viso to, kas pasakyta, išplaukia, jog Pirmosios instancijos teismas, remdamasis skundžiamo sprendimo 72–75 punktais, negalėjo atmesti galimybės, kad aplinkybė, jog Komisija pažeidė pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalį, galėjo paveikti ginčijamo reglamento turinį, todėl ir apeliantės teisę į gynybą. Kadangi Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, antrasis apeliacinio skundo pagrindas turi būti priimtas.

105 Todėl reikia panaikinti skundžiamą sprendimą tiek, kiek Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad apeliantės teisės į gynybą nepaveikė tai, jog buvo pažeista pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalis.

Dėl ieškinio Pirmosios instancijos teisme

106 Pagal Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmos pastraipos antrą sakinį, kai Pirmosios instancijos teismo sprendimas yra panaikinamas, Teisingumo Teismas pats gali priimti sprendimą, jeigu toje bylos stadijoje tai galima daryti. Taip yra šios bylos atveju.

107 Kaip buvo nurodyta šio sprendimo 81 punkte, dėl pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalyje numatyto dešimties dienų termino nesilaikymo ginčijamas reglamentas gali būti panaikintas, tik jeigu šis pažeidimas galėjo lemti kitokią administracinės procedūros baigtį ir taip konkrečiai paveikti apeliantės teisę į gynybą.

108 Todėl reikia išnagrinėti, ar galima atmesti tikimybę, kad tokia galimybė egzistavo šiuo atveju.

109 Šią tikimybę galėtume atmesti, jeigu Komisijai pagal šio 2 straipsnio 7 dalies c punkto paskutinį sakinį būtų draudžiama pakeisti savo pirminį sprendimą atsisakyti apeliantei suteikti rinkos sąlygomis veikiančios įmonės statusą, netgi darant prielaidą, kad 2007 m. balandžio 2 d. laiškas būtų įtikinęs Komisiją, jog apeliantė atitinka pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto pirmos pastraipos antroje įtraukoje numatytą materialinį kriterijų.

110 Remiantis pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto dviem paskutiniais sakiniais, į klausimą, ar gamintojas atitinka šioje nuostatoje numatytus materialinius kriterijus, turi būti atsakyta per tris mėnesius nuo tyrimo pradžios, o šis nustatytas statusas išlieka per visą tyrimą.

111 Tačiau, atsižvelgiant į teisėtumo ir gero administravimo principus, šios nuostatos negalima aiškinti taip, kad ji įpareigoja Komisiją pasiūlyti Tarybai galutines priemones, kurios visam laikui paliktų galioti atliekant pirminį materialinių kriterijų vertinimą padarytą klaidą, sukeliančią neigiamų pasekmių atitinkamai įmonei.

112 Taigi, jeigu vykstant tyrimui Komisija pastebėtų, kad, priešingai jos pirminiam vertinimui, įmonė atitinka pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkto pirmoje pastraipoje nustatytus kriterijus, ji iš to turėtų padaryti tinkamas išvadas ir kartu užtikrinti, jog laikomasi pagrindiniu reglamentu numatytų procedūrinių garantijų.

113 Iš to išplaukia, kad Komisija, gavusi 2007 m. balandžio 2 d. apeliantės laišką, dar galėjo pakeisti savo poziciją.

114 Kadangi negalima atmesti galimybės, kad jeigu Komisija būtų žinojusi apie šio laiško turinį, būtų pasiūliusi Tarybai taikyti palankesnes apeliantei galutines priemones, ir šiuo atveju Taryba būtų atsižvelgusi į šį pasiūlymą, konstatuotina, jog apeliantės teisę į gynybą būtent paveikė tai, kad nebuvo laikytasi pagrindinio reglamento 20 straipsnio 5 dalyje numatyto dešimties dienų termino, dėl ko Komisija nesusipažino su šio laiško turiniu tinkamu laiku.

115 Todėl reikia panaikinti ginčijamą reglamentą tiek, kiek juo įvestas antidempingo muitas už apeliantės gaminamų lyginimo lentų importą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

116 Pagal Procedūros reglamento 122 straipsnį, jeigu apeliacinis skundas yra pagrįstas ir pats Teisingumo Teismas priima galutinį sprendimą byloje, išlaidų klausimą sprendžia šis teismas.

117 Remiantis Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalimi, kuri taikoma apeliaciniam procesui pagal reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi apeliantė prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš Tarybos ir ši bylą pralaimėjo, ji padengia bylinėjimosi išlaidas abiejose instancijose.

118 Procedūros reglamento 69 straipsnio 4 dalies, taip pat taikomos apeliaciniam procesui pagal reglamento 118 straipsnį, pirmoje pastraipoje numatyta, kad į bylą įstojusios valstybės narės ir institucijos pačios padengia savo išlaidas. Remiantis šia nuostata, reikia nuspręsti, kad Italijos Respublika ir Komisija pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Pagal tos pačios dalies trečią pastraipą Teisingumo Teismas gali nurodyti kitoms į bylą įstojusioms šalims, t. y. ne valstybei ar institucijai, pačioms padengti savo išlaidas. Taikant šią nuostatą reikia nuspręsti, kad įstojusios į bylą bendrovės pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. Panaikinti 2008 m. sausio 29 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware prieš Tarybą* (T-206/07) tiek, kiek Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd* teisės į gynybą nepaveikė tai, jog buvo pažeista 1995 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 384/96 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių 20 straipsnio 5 dalis.

2. **Panaikinti 2007 m. balandžio 23 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 452/2007, nustatantį galutinį antidempingo muitą ir laikinojo muito, nustatyto importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos ir Ukrainos kilmės lyginimo lentoms, galutinį surinkimą tiek, kiek juo įvestas antidempingo muitas už *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd* gaminamų lyginimo lentų importą.**

3. **Europos Sąjungos Taryba padengia bylinėjimosi išlaidas abiejose instancijose.**

4. **Europos Bendrijų Taryba, *Vale Mill* (Rochdale) *Ltd, Pirola SpA*, *Colombo New Scal SpA* bei Italijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.